

J A M

- Dávat lidem štěstí
Vlasta Průchová v rozhovoru
s Vítem Fialou
- JuniorJazz 2000
- Kdo je Miriam Bayle, aneb
pokus o blindfoldtest
- Dojmy Davida Dorůžky z
Berklee College Of Music
- Jazzová harmónia Matúša
Jakabčica

OBSAH:

1.	Úvodník	1
2.	Čo oko vidí a ucho počuje... - Barbora Kuchtová	2
3.	Dojmy z Berklee College of Music - David Dorůžka	6
4.	Dávat lidem štěstí: rozhovor Víta Fialy s Vlastou Průchovou	9
5.	Jazzová harmónia Matúša Jakabcice	14
6.	Galerie slavných: Anita O'Day	18
7.	Jazzový kvíz, tentokrát o vokalistech	19
8.	Letní jazzová dílna Praha 2000	20
9.	Kdo je Miriam Bayle, aneb pokus o blindfoldtest - P. Konrádová ...	21
10.	Soutěžní festival Junior Jazz 2000	26
11.	Jazz na obrazovce	26

Úvodník

Nedá se nic dělat, lidský hlas je hudební nástroj, který má k srdci nejbliž. Ostatní muzikanti se můžou třeba rozkrájet a nic, a stačí pár tónů podepřených vhodným textem a obvykle hluční návštěvníci jazzklubu okamžitě ztichnou a zpozorní. Pokud se sdělnosti týče, mohou instrumentalisté jen tiše závidět. Vzpomínám si na koncert Bobbyho McFerrina, který jsem měl možnost vidět, když jsme před lety hráli s The Four na festivalu ve francouzském Vienne. Byl to obrovský patnáctidenní jazzový maratón s několika desítkami pódii takřka po celém městě. Hlavní festivalové pódium bylo v překrásném přírodním amfiteátru a když tam Ferrin zpíval, jeho hlas ten prostor zcela zaplnil. Bylo to skvělé – oslava lidského hlasu a lidské muzikality. Jeho asi čtvrtý přídavek bylo Bachovo Preludium C dur z Dobře temperovaného klavíru a díky zvláštní akustice amfiteátru došlo k zvláštnímu efektu, kdy se jednotlivé tóny akordických rozkladů zdánlivě překrývaly, takže se zdálo, jakoby Bobby McFerrin zpíval v akordech... V tu chvíli se mi zdálo, že krásu hudby není možné lépe vyjádřit a procítit.

Jak už titulní strana a mé předchozí povídání napovídá, je toto číslo JAMu věnováno jazzovému zpěvu. Basa sice tvrdí muziku, ale čeho je moc, toho je příliš... Myslím, že je na čase poněkud změkčit „sound“ a jsem nesmírně rád, že to činí právě paní Vlasta Průchová. Mám to štěstí si s ní občas zahrát a tak bych jí rád touto cestou složil velkou poklonu: Jazzklub může být plný temperamentních nebo hlučících turistů, ale když paní Vlasta zpívá, nikdo ani nehlesne. Myslím, že v souladu s jejím krédem se paní Vlastě Průchové daří dávat lidem štěstí.

Barbora Kuchtová

ČO OKO VIDÍ A UCHO POČUJE...

Jim Hall pred svojím koncertom v Lucerna Music Bare vyslovil jednu veľmi krásnu myšlienku: „Jedna z krásnych vecí na hudbe je pre mňa to, že nepozná hrani-ce. Je medzinárodná, nepozná žiadne vekové hranice, ani nerozlišuje pohlavie. Zdá sa, že prechádza všetkými hranicami, ktoré ľudia medzi sebou stavajú. To sa netýka len jazzu, ale hudby všeobecne.”

Rovnaký pocit z hudby môže mať muzikant - profesionál, aj úplne bežný poslucháč, či už hudobne vyspelý alebo nie. Tento pocit mám aj ja, avšak realitu cítim trochu inak a zaujímavé pre mňa zostáva, že tento večne mladý jazzový mág vyslovil spomenuté slová práve pred pražským vystúpením. Predpokladám, že netuší aká realita vládne v New Yorku českého jazzu. Netuší, kto sám nespozná. A kto spozná, zistí, že jazz v tomto veľkomeste hrá nevďačnú úlohu na doskách jazzových klubov. Český jazz len prežíva, napriek svojim kvalitám, v úplne absurdnom postavení, kdesi medzi klasickou muzikou a komerčnou produkciou hudobných barov a diskoték.

Nepatrím medzi znalcov jazzového sveta, nie som ani muzikant. Som ten najobyčajnejší poslucháč, snažiaci sa rozumieť, cítiť a poznávať a jednoducho kráčať cestou hudobného vzdelávania sa ďalej a hlbšie do duše nielen jazzu ale muziky vôbec. Keď človek v sebe objaví cit pre niečo, čo s ním dokáže robiť doslova zázraky, veľmi rád sa

nechá týmto fenoménom ovládať. Pre mňa sa stal v živote zázračným jazz, pretože v ňom nachádzam svoje pocity, energiu, logiku. Snáď nepreženiem, ak priznám, že som sa nechala jazzom ovládnuť práve zásluhou domácej tvorby (mala by som poznamenať, že česká je pre mňa stále rovnako domáca ako slovenská). Moju hudobnú orientáciu majú na svedomí Naj Ponk Trio, Roman Pokorný Trio, Robert Balzar Trio, Gabriel Jonáš, Matúš Jakabčič a mohla by som menovať ešte ďalších jednotlivcov, či kapely, ktoré stojí za to počúvať. A keď hovorím o zázrakoch, tiež je zázračné, do akej kvality sa mnohí domáci hudobníci, v žalostných podmienkach dokážu vypracovať. Pre mňa - laika sú to sféry nepochopiteľna.

Nechcem sa zamýšľať nad kvalitou nášho jazzu, to je parketa pre hudobnú kritiku a tej sa neodvážim fušovať do remesla. Chcem sa vyjadriť len k tomu, čo ako úplne bežný hudobný a jazzový konzument a návštevník pražských klubov mám možnosť vnímať.

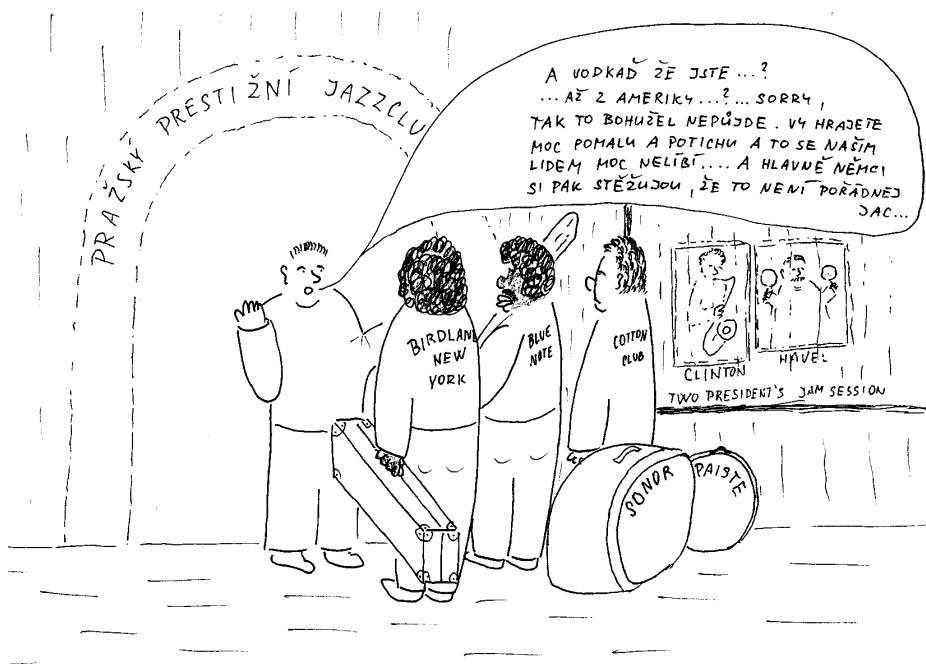
Či je poslucháč bližšie k tradičnému jazzu alebo nie, nevidím v tom podstate. Mrzí ma však, ak v súčasnosti jazzový poslucháč nejaví záujem o veci nové. Iste, bez poznávania toho, čo dalo dnešnému jazzu základ sa nevyvíja ani muzikant, ani poslucháč. Na druhej strane mince je však súčasná tvorba, a to tak domáca ako zahraničná a akási apatia voči nej. Táto je veľkým nedostatkom súčasnej poslucháckej

komunity, ktorú mám možnosť stretávať, resp. nestretávať v pražských jazzových kluboch. Pre staršiu generáciu je moderný jazz príliš náročný, mladšia generácia hrozivo absentuje, akosi si odvykla od jazzu. Mladí ľudia zistili, že sa oplatí ísť na svetovú star do Lucerny a o domáci jazz nejavia záujem s odôvodnením, že mu chýba originalita. To je názor tých, ktorí poznajú miestny jazz iba z rýchlika.

Je žalostné sledovať snahu muzikantov upútať diváka aspoň štandardnými skladbami a nebyť iba kulisou v tomto divadle, divadle zvanom jazzový klub, kde hrať iste nie je ani výnosné ani hodné kvality našich jazzových individualít. O ich existencii navyše väčšina

publika nemá ani potuchy.

Všetci, ktorí prichádzame do klubov prežívať atmosféru patriacu k tejto muzike, atmosféru, ktorú si doma pri počúvaní CD nikdy nevytvoríme, sme často znechutení správaním sa turistického publika, ktoré vo víre zábavy nemá zábranu požiadať napr. o zahratie „Happy Birthday“. To je už priveľa aj na mňa, nemuzikanta a dosiaľ len poslucháča - laika. Pýtam sa, kde ste sa podeli českí ľudia? Kam sa uberá hudobná zrelosť dnešného poslucháča? Či naozaj zijeme tak príšerne konzumne a ľahostajne, že nám stačí zaradiť sa do miliónových šikov nakupujúcich najnovšie albumy Ricky Martina resp. podobných komerčných antiumelcov?

To je môj názor. Tiež je mojim prístupom k jazzovému hraniu pocit radosti a tiež je mojím prístupom, keď večer v klube je pre mňa sviatočný, lebo živému kontaktu s touto muzikou sa nevyrovná ani najkvalitnejšia nahrávka. Český jazz má podľa mňa svoju typickú arómu. Viem, že kedykoľvek sa jej nadýchnem, zavonia a budem sa pri nej cítiť jednoducho fajn.

Ak sa mám v tomto momente na chvíľu vrátiť k úvahe o súčasnej tvorbe, musím uznať, že interpretovať štandardy tvorivým spôsobom je asi výsostným dielom tých najgeniálnejších muzikantov ako je napr. Brad Mehldau alebo Mike Stern. I mnohí naši muzikanti by sa svojou vlastnou kreativitou určite mohli ohrievať na svetovom výslní. Majú vlastnú individualitu, odlišnú od tej americkej, a je z nášho života, a preto je možné jej i viac rozumieť. Predsa len: bližšia košeľa ako kabát.

Nepočúvam hudbu ušami profesionála. Beriem si z nej len to, čo sa mi snaží povedať. Snažím sa ju cítiť cez seba, ale snažím sa ju precítiť cez hráča, ktorý do nej dáva samého seba. Kto videl hrať Romana Pokorného, určite vie, o čom hovorím. Podstatné pre mňa je cítiť a žiť s jazzom, ktorý ma oslovil. Je smutné, že len tak málo mladých ľudí u nás je naladených na podobnú nótu. Stačí niekoľko návštev pražských jazzových klubov a pochopíte, že tých "naladených" je tam minimum. Priznám sa, že táto skutočnosť ma veľmi prekvapila, žiaľ negatívne, keď som s neskrývaným očakávaním začala život v Prahe

a dostala sa konečne do tunajších jazzových klubov. Doma som sa naučila brať jazz s pietou. Zrejme preto, že nám v malých mestách je vzácny a málo dostupný. Dokonca aj najlepšia česká, či slovenská scéna. O pražskom jazzovom živote sme snívali ako deti o princeznách a kráľoch. Preto moje rozčarovanie. Jazzový koncert je pre nás sviatkom. A nech mi odpustia všetci, ktorých sa dotknem, ak vyslovím názor, že by som pražské publikum poslala učiť sa byť jazzovým publikom, hoci i do môjho rodného mestečka v strede Slovenska. V pražských kluboch je publikum nedisciplinované, hudobník sa s ním len ťažko kontaktuje. Chytí sa iba niekoľko jednotlivcov. Asi nemusím bližšie opisovať atmosféru klubu, kde dorazí po celodennej honbe za pražskými pamiatkami hlučná kopa inostrannej mládeže, ktorá nepochopila, že nie je v disco, či rockovom klube. A v kluboch je navyše všetko zariadené práve pre nich, takže problém bude aj kdesi inde. Problémom je zrejme absolútna absencia rešpektu personálu a vedenia klubov voči muzikantom. Publiku chýba zvyk vnímať jazz s určitými náležitosťami, pretože sa ich nemá kde učiť. Asi zostane len snom, aby sa jazzové kluby v Prahe stali miestom koncertným, kam ľudia chodia vnímať muziku, kde nechávajú starosti a zlú náladu za dverami klubu a kde sa pozitívne naladení nechajú uniesť jazzovými melódiami.

Asi zostane na dlhý čas len snom, aby sa majitelia klubov snažili o to, aby prívlastok „jazz“ bol oprávnené v ich

názve. Zdá sa mi, že momentálne ide v jazzových kluboch o niečo úplne iné ako o jazz. Je to aj na majiteľoch a personále klubov, aby domáce publikum vychovávali a zabránili, aby ho pohltila čierna diera komercie a biznisu. Prečo si napríklad personál klubov nedovolí upozorniť hlučných hostí, že sedia v jazzovom klube? Iste by ani jeden z muzikantov neprotestoval, keby majitelia a organizátori boli ústretovejší aj voči nim samotným. Pripadá mi totiž dosť tragické, keď je muzikant postavený na úroveň turistu a musí si trápne zaplatiť aj obyčajnú minerálku. Nehnevajte sa na mňa, majitelia klubov,

ale toto je len jeden dôvod, pre ktorý sa za vás musím pred hudobníkmi hanbiť. Som asi z veľmi divného prostredia, keď to jednoducho nedokážem pochopiť.

Aj napriek tomuto skeptizmu a kritike zostávam optimistom. Úprimne verím, že situácia sa už zhoršovať nebude. To by totiž znamenalo zánik pražského jazzového života a zrútenie sa hudobnej vzdelanosti českého jazzového publika niekam do hlbokej priepasti, síce sladkej nevedomosti, ale bezcennej a úbohej komercie. Alebo budeme cestovať za kvalitou nášho jazzu do nemeckej, či inej vlasti?

MUSIC LINES

• IMP • BOOSEY & HAWKES • UNIVERSAL EDITION •

C.F.PETERS • MUSIC SALES • HENLE • HAL LEONARD

• FAZER • **Nabízíme sortiment všech hudebních žánrů**
vážná hudba, pop, rock, jazz, blues,
školy pro kytary, bicí, videoškoly...

UNIVERSAL EDITION • C.F.PETERS • MUSIC SALES •

HENLE • HAL LEONARD • FAZER • ZEN-ON • IMP •

Možnosť individuálnych objednávok dle katalogů

Otevřeno denně 11 – 19

C.F.PETERS • MUSIC SALES • HENLE • HAL LEONARD

• FAZER • ZEN-ON • IMP • BOOSEY & HAWKES •

UNIVERSAL EDITION • C.F.PETERS • MUSIC SALES •

HENLE • HAL LEONARD • FAZER • ZEN-ON • IMP •

BOOSEY & HAWKES • UNIVERSAL EDITION •

Praha 1, Malá Strana, Saska 3 (Saský dvůr pod Karlovým mostem)

tel. 0604 280332

Dojmy z Berklee College of Music

Berklee College of Music se za 55 let své existence stala zřejmě nejznámější vysokou školou, zaměřenou na současnou „populární“, neboli „neklasickou“ hudbu (co to znamená v praxi, napíše dále). Je tomu tak díky mnoha příčinám: na Berklee jezdí muzikanti z celého světa (podíl zahraničních studentů je 40 procent) a škola poskytuje talentovaným hudebníkům poměrně vysoká stipendia, takže celkově je studium na Berklee finančně daleko únosnější než na jiných podobně zaměřených školách ve Spojených státech. Především má ale Berklee College nejstarší tradici. Zhruba do začátku sedmdesátých let to byla jediná vysoká škola (tehdy ještě Berklee School of Music), kde bylo možné studovat jazzovou hudbu. Teprve později byly jazzové programy zavedeny na dalších školách, jako North Texas State University, Manhattan School of Music nebo New School for Social Research. Ovšem Berklee se od těchto škol v mnohém odlišuje. Narozdíl od většiny ostatních škol, které jsou charakteristické poměrně malým počtem studentů (pohybujícím se většinou kolem 300), na Berklee studuje asi 3000 studentů. Má to své výhody i nevýhody. Je přirozené, že v takovém množství studentů se najdou hudebníci všech úrovní. Berklee nemá přísný selektivní program, a proto se na školu může dostat téměř kdokoli s minimálním hudebním vzděláním, kdo je ochotný zaplatit školné (to činí zhruba 7900 dolarů za semestr). Ovšem na

druhé straně Berklee uděluje mnoho stipendií (zhruba 30 procent studentů má nějaké stipendium), takže mezi studenty jsou i hudebníci vysoce profesionální úrovně. Občas se i stává, že někteří studenti hrají lépe než někteří učitelé. Stipendia jsou udělovány v rozsahu od několika set dolarů až po plnou výši školného. Možnosti, jak žádat o stipendium, jsou dvě: jednak je možné zúčastnit se tzv. „audition“, to znamená vystoupení, kde porota z Berklee rozhodne o výši stipendia, anebo je možné poslat na Berklee vlastní nahrávku. Tyto „auditions“ se pořádají nejen na Berklee, ale každý rok také na mnoha hudebních školách v Evropě i v Asii. Díky vysokému počtu studentů a financím, získaným ze školného, si Berklee může dovolit výborné vybavení a vůbec celou řadu možností, jak pomoci studentům. Škola vlastní obrovskou sbírku CD, video záznamů, knih, partitur a mnoha dalších materiálů, týkajících se studia. Kromě toho mají studenti přístup k počítačům s programy hudební notace a s všelijakými podobnými technickými vymoženostmi. Také jsou pro studenty přístupné zkušebny, kde je možné každý den hrát. A je nutné se zmínit také o (přibližně) deseti nahrávacích studiích ve škole, i když možnosti nahrávat tam jsou poněkud omezené. Díky velkému finančnímu rozpočtu také škola může pořádat mnoho koncertů a workshopů, které jsou pro studenty přístupné zdarma. Například v posledním roce přijeli na

Berklee mezi jinými tito vynikající hudebníci - trombonista Curtis Fuller, pianista Monty Alexander a kytarista Kurt Rosenwinkel. Na Berklee může člověk studovat prakticky cokoliv, co nějak souvisí s hudbou dvacátého století. Berklee je známá především jako jazzová škola. Takové vymezení teď už sice úplně neplatí, ale studijní program se stále opírá především o jazzovou teorii. Na Berklee je možné studovat jeden nebo více ze 12 oborů (tzv. „major“). Ty jsou zaměřeny na všechno možné - od jazzové improvizace a skladby přes klasickou hudební teorii až po hudební produkci a technologii. Pro úplnost tu vyjmenuji všechny obory v jejich původním anglickém znění: Performance (tedy zaměření na improvizaci a instrumentální hru nebo zpěv), Jazz Composition, Traditional

Composition (klasická skladba), Film Scoring, Music Business, Music Education, Music Therapy, Songwriting, Contemporary Writing and Production, Music Production and Engineering (což je především zvuková technika a studiová produkce), Music Synthesis a Professional Music (což je „major“, kde si člověk může libovolně vybírat jakékoliv předměty). Každý, kdo chce absolvovat, musí nejdříve studovat kurzy zvané „Core Music“, tedy základní hudební vzdělání. To zahrnuje čtyři kurzy harmonie, čtyři kurzy sluchového cvičení (ear training), dva kurzy velmi základního aranžování a jeden velmi nepopulární kurz hudební technologie. Ovšem studenti jsou umístěni při vstupních testech do kurzu, které odpovídají jejich úrovni a kromě toho je možné z některých předmětů udělat zkoušku již na začátku semestru (tzv. „test-out“), takže pak člověk tento kurs již nemusí studovat. Takže není neobvyklé, že třeba již po prvním semestru má člověk všechny třídy „core music“ hotové, což se mi zrovna podařilo. Kromě toho jsou pro studenty v bakalářském studijním programu povinné předměty klasické skladby, kontrapunktu, dirigování a také předměty týkající se všeobecného vzdělání. Zbytek předmětů je odlišný pro každý „major“ a určitá část celkového počtu kreditů, nutných pro absolvování, je vyhrazena pro volitelné kurzy. Zatím jsem se nezmínil o profesorech na Berklee, kteří samozřejmě velkou měrou přispívají k pověsti školy. Tak jako

ostatní známé americké jazzové školy i Berklee se může pochlubit některými slavnými jmény. Já se zmíním hlavně o těch, které jsem měl čest poznat blíže osobně. V tomto semestru studuji u Micka Goodricka, kytaristy legendární skupiny Gary Burtona se Steve Swallowem a Bobem Mosesem (a potom také Patem Methenym). Mick Goodrick je zřejmě nejvyhledávanější učitel kytary v této části Spojených států a jeho hudební přístup je velmi odlišný od většiny ostatních kytarových učitelů, obzvláště ve způsobu harmonického myšlení. Dále je nutné zmínit se o trombonistovi Halu Crookovi (bývalém členu kvintetu Phila Woodse), jehož školní kapela patří k tem nejlepším na Berklee. Rovněž výraznou osobností je trumpetista, aranžér a skladatel Greg Hopkins, který v sedmdesátých letech psal pro big bandy Woody Hermana a Stana Kentona. Také jsem zde poznal dalšího vynikajícího aranžéra a trombonistu Phila Wilsona. Ten řídí takzvaný Rainbow Big Band, jeden ze dvou nejlepších big bandů na Berklee, kde mám tu čest v tomto semestru hrát. Dále je potřeba zmínit se ještě o několika významných saxofonistech - na Berklee učí George Garzone, velmi vyhledávaný hráč současné newyorské jazzové scény, Bill Pierce, veterán Jazz Messengers Arta Blakeyho, a Frank Tiberi, současný vedoucí „ghost big bandu“ Woodyho Hermana.

Nakonec bych ještě rád vyslovil svůj názor na studium na Berklee a jeho klady a zápory. Občas je možné slyšet kritiku, že Berklee je příliš

komerční škola, anebo ze vlastně studium zde člověku nic nepřinese. Tendence k určité komercializaci na Berklee ale spon v některých oblastech jsou, ovšem záleží především na člověku samotném, co si zde najde. Vedle některých již zmíněných známých jmen na Berklee učí celá řada neznámých profesorů, kteří přitom patří k nejlepším na světě. A mezi studenty jsou každý rok muzikanti, kteří na své budoucí dráze dosáhnou světové úrovně. Stačí jen jmenovat hudebníky, kteří na Berklee studovali: Joe Zawinul, John Scofield, Bill Frisell, Branford Marsalis, Jeff Tain Watts, Mark Turner, Kurt Rosenwinkel, Jorge Rossy a celá řada dalších. A jsem přesvědčený, že i někteří zatím naprosto neznámí hudebníci, studující na Berklee nyní, jako altsaxofonista Jaleel Shaw nebo bubeník Kendrick Scott, budou za několik let patřit k hudebníkům světové úrovně. Pro mě osobně je studium na Berklee neobyčejnou inspirací a je to jedno z mála míst na světě, kde jsou tak ideální podmínky ke studiu jazzové hudby a to jak ve třídách, tak na nespočetných jam sessionech a jiných příležitostech. A informace, které zde člověk během několika semestrů pochyť, vystačí na mnoho dalších let práce a zdokonalování. Možnost studovat na Berklee je vskutku neobyčejná zkušenost a myslím, že pro většinu hudebníků, kteří se sem dostanou, je to zásadní zlom v jejich hudebním růstu. Proto mohu studium na Berklee College of Music jedinečně doporučit.

David Dorůžka

ROZHOVOR VÍTA FIALY S VLASTOU PRŮCHOVOU

„DÁVAT LIDEM ŠTĚSTÍ...“

Na dnešní rozhovor jsem se obzvláště těšil. Jednak jsem nevstupoval na neznámou půdu - dámu, kterou jsem požádal o interview nejen že dobře znám, ale mám to potěšení už řadu let s ní přímo spolupracovat. Navíc prostorem, kde se tento rozhovor odehrál, vpravdě procházely světové jazzové dějiny - většina významných jazzových hvězd seděla v křeslech, v nichž nyní sedíme spolu s paní Vlastou Průchovou, charismatickou českou jazzovou zpěvačkou a hlavou jazzové dynastie rodu Hammerů. Neméně potěšující je i ta skutečnost, že na rozdíl od předchozích ryze maskulinních debat konečně dostává slovo žena, která k tomu už ze své podstaty převážně mužskému světu jazzu bezpochyby má hodně co říci. Navíc mi uvařila výborné kafe, za což Ti Vlastičko (dlouholetý přátelský vztah mi umožňuje toto důvěrné oslovení) dodatečně děkuji.

Já: Tak Vlastičko, já jsem velmi rád, že si konečně takhle můžeme popovídat - zejména proto, že v JAMu zatím ještě nehovořila dáma, což samozřejmě považujeme za nedostatek, který je třeba urychleně napravit. A hned na začátek obligátní otázka - kdy a jak jsi se poprvé setkala s jazzem?

VP: No já si trochu zavzpomínám... bylo to ve válce... a měla jsem starý krásný desky Elly Fitzgeraldové a pak ještě taky Billie Holidayové. A tam právě...

Já: (neslušně skáču do řeči)... a prosím tě, jak jsi k takovým deskám mohla ve válce přijít?

VP: No to si študáci mezi sebou půjčovali, a pak se to chodilo poslouchat společně. Chick Webb a Armstrong samozřejmě.

Já: To ale musely být předválečný, protože za Hitlera...

VP: To víš, že to byly předválečný! Vodřený, šuměly, a já jsem měla půjčenou od kamarádky gramofon na kliku a na tom jsem si to doma hrála. Do dneška si vzpomínám na Billie Holiday, jak zpívala o svém muži, že „I Love My Man... he is fantastic man...“ atakdále... a Honza mi potom (míněn Dr. Jan Hammer, manžel VP) po letech napsal od toho odvozenou věc „My First Name Is Pat“. My bychom tuhleto písničku vlastně mohli obnovit... A taky si pamatuju, že se mi najednou ten gramofon...

fon rozbil a že jsem si ho opravila. A víš jak? Já jsem to rozebrala a zjistila jsem, že je tam takovej nákej setvačnick a že to tam má takový pacičky podobný těm pacičkám co máš u plochý baterky. Tak já jsem jednu tu pacičku urvala z baterie, provrtala a nasadila - a vono to jelo! No prostě, takhle jsem se seznámila s tou jazzovou muzikou a hlavně se zpěvem .

Já: *Ano, to bylo za války. A kde se to prosím tě událo?*

VP: To bylo v Dejvicích v Praze u rodičů. To jsem Honzu ještě neznala. Poznali jsme se až ve Zlíně na tak-zvaných Filmových žních. Pozval nás potom se sestrou tady do Akvária na Národní třídu a my jsme pak chodily na všechny ty jejich odpolední představení... tančit se nesmělo... a my jsme poslouchaly jak Vašek Irmanov zpíval – to jsme koukaly jak na zjevení – to byly nádherný chorusy... Horčík hrál fantasticky piano... No a tak najednou jsme prostě zjistily, že je to ta hlavní hudba, která nás zajímá.

Já: *A věděla jsi hned od začátku, že to budeš dělat aktivně?*

VP: Kdepak... vůbec ne... ani náhodou. Sice jsem si furt všechno jako zpívala pro sebe, ale to byla doba, kdy všechny ženy kapelníků byly zpěvačkami, víš, to bylo hrozný. Honza říkal: „Nikdy! Aby někdo řekl, že Honza Hammer má snoubenku a ta bude zpívat!“ Ale pak ti jeho kolegové, Mirek Vrba, Dunca Brož, když jsme se takhle sešli někde večer a jenom pro sebe si hráli, a když mě donutili... já

jsem se strašně styděla zpívat... tak zjistili, že mi je frázování jasný a řekli: “Hele Vlasta umí, tak bude zpívat”. A Honza říkal: “No prosím, když je to vaše přání, to je něco jiného, než kdybych já ji prosazoval”.

Já: *A kdy došlo k tvému prvnému veřejnému vystoupení?*

VP: To si pamatuju úplně přesně. To bylo v Mariánských Lázních, v hotelu Evropa naproti divadlu. Tam byl takovej Evropa grill a voni tam chodili študáci – medici a právníci... MUC a JUC (akad. zkratka kandidátů lékařství a právnictví) a měli tam kapelu. Petr Leden, Honza, dál tam byl Podhrázský na saxofon – taky lékař. To bylo v šestačtyřicátým, v červnu nebo tak nějak, to mi bylo dvacet roků. No a kluci poslali telegram mým rodičům: „Pusťte Vlastu s jejím snoubencem do Mariánek, bude tady s náma a ještě si vydělá peníze, atakdále...” Taky mně poslali psaní: „Vlasto poříd' si nějaký šaty, nauč se pár písniček a přijed'!”. Tenkrát byly takový americký notýsky s písničkama pro

vojáky, a z toho jsem se učila ty texty jako Sentimental Journey a podobně. Čekali mě na nádraží v Mariánkách, motocyklem mě odvezli na místo a hned jsme měli zkoušku. A od té doby jsem nepřestala zpívat.

Já: *Na tu dobu vzpomínal velmi rád Bora Kříž (jazzový harmonikář), že tenkrát v západních Čechách strávil asi půl roku hraním pro americké vojáky.*

VP: Já už jsem tam Američany nezažila, ale vím, že Kamil Běhounek měl v Plzni hned po válce bigband, v hotelu - tuším Slovan to byl - a voni ti černoši z toho byli úplně vodvázaný, protože se tam hrály kompletní glennmillerovský aranžmá. A ti Američani říkali: “jak je to možný... náký Československo, malý městečko a voni tady hrajou bigband...” No, měli velkej úspěch. No a pak šel Honzík studovat a muzika šla už trochu bokem. Na Václaváku vznikl Pygmalion - vlastně první jazzklub v Praze. A v sedmačtyřicátém, když jsme se s Honzou vzali a měl se nám narodit Honzík, tak šlo o to, co bude dřív, jestli promoce anebo dítě... No a bylo to akorát najednou - já byla v porodnici a Honza přišel s diplomem! To byla veliká sláva. V Pygmalionu, nahoře, hráli Vlachovci v kavárně Fénix - a teď se řeklo, že se narodil Hammerův syn - tak šel pan Vlach s takovou dirigentskou holí a hráli Castaldo a pochodovali po těch schodech dolů a jako vítali nového člena do muzikantského světa... To mi teda jen vyprávěli, já jsem tam pochopitelně nebyla.

Já: *Můžeš na tomto místě prohlásit, jaký druh jazzu je tvému srdci*

nejbližší?

VP: No můžu ti říct jenom to, co nemám ráda.

Já: *Čili negativní vymezení?*

VP: Ano. Tak hrozně se mi nelíbí taková tradice, která je ještě tradičnější než nejtradičnější americký orchestr. A taky jsem neměla ráda slučování moderního jazzu s klasikou. Z toho vznikl většinou vždycky takový divný patvar... to vůbec nemusím poslouchat. No a pak je tu to, co zbyde, co máme asi oba rádi (smích).

Já: *Není žádným tajemstvím, že jazz jako takový je hudební kulturou, která na rozdíl od hudebních žánrů zde tradičně pěstovaných k nám přišla zvenku, odjinud. Setkala jsi se někdy s problémy, které tato skutečnost eventuálně zapříčinila?*

VP: Zcela jistě. Nás vyřadili jako takovou méněcennou odrůdu něčeho... Během války se jazz nemohl hrát kvůli Němcům a pak se zase nemohl hrát kvůli Bolševikům. Hráli jsme jen tak bokem sem tam...

Já: *Čili dá se říci obecně, že totalitní režimy jazzu zásadně nepřejí?*

VP: Ano, protože to je „free“, je to otevřený – svoboda – tam se projevíš, tam si vymejšlíš, tam se improvizuje na nástroje, tam jsou lidi šťastný... a oni chtěli mít všechno ve škatulce – oni tomu totiž vůbec nerozuměli, to je to...

Já: *Ale teď máme svobodu a přesto na bratry Nedvědy přijde plný strahovský stadion lidí. Obdobný divácký úspěch i v případě těch nejlepších našich jazzmanů je zcela iluzorní. Čím, čím, čím to je?*

VP: Jednou jsem jela s Karlem Gottem z Karlovy Vary – měli jsme tam nějaké televizní vysílání a seděli jsme v autobuse a povídali si. On začínal u Krautgartnera a říkal: „můj sen je zpívat pro obrovský desetitisícový dav lidí“. Já na to: „můj sen je zpívat pro malej jazzovej klub, pro lidi, kteří tomu jazzu rozumějí“. A jak je vidět, oběma se nám to přesně splnilo. On zpívá pro davy a já pro uzavřenou jazzovou společnost, která umí poslouchat jazz.

Já: *Jazz zcela evidentně tvoří podstatnou část tvého života. Co na této hudbě považuješ za prioritní?*

VP: Nikdy jsem nemohla sklouznout k něčemu jinému, protože toto mě naplňuje obrovským štěstím. Stačí, když přijdu do klubu, začne se hrát první skladba a já okamžitě vyrostu, je mi blaze u srdce a jsem šťastná. Právě ty chorusy mě provokují ke štěstí, když slyším jak ti muzikanti válejí – já nevím – je to prostě pocít štěstí.

Já: *Rodina Hammerů se dá považovat za vpravdě jazzovou dynastii. Jsi to ty, byl to tvůj manžel a v další generaci váš syn Jan Hammer mladší, dnes již světově proslulý hudebník a skladatel. Jaká byla jeho cesta k jazzu?*

VP: Absolutně spontánní. On se dral ke klavíru a hned: „tati, ukaž mi ten akord...“ a pak si objevil jednu skladbu... teď si nevzpomenu... a tam bylo „typtudutyptu...“ (VP zpívá) a on to tak senzačně zahrál a s takovým odpichem! Byly mu čtyři roky a Honzík hrál typtudutyptu až mu nadskočila čupřina – měl plno vlasů proti nyníjšku. Honza mu neřek: „Takhle to vodpíchni...“ on

to prostě vodpíchni a věděl v kterým místě tomu dát ten drajv. No a pak začal psát skladby. A napsal rovnou jednadvacítku. Ptali jsme se proč zrovna jednadvacítku – „no mě se líbí ta číslice“ řekl.

Já: *Tvůj syn Honza je jedním z mála českých hudebníků, kteří skutečně došli do Ameriky. Když tady před lety byl a navštívil tvůj jazzový večer v Aghartě, zeptali jsme se ho, zda by si nezahrál, což on s díky odmítl. Je ostatně známo, že od určité doby vůbec veřejně nevystupuje a věnuje se pouze skladatelské a studiové činnosti. Znáš důvody tohoto rozhodnutí?*

VP: Když jsem si s ním povídala, tak mi řekl: „Podívej se, já jsem se najezdil po celém světě, ať už to bylo Japonsko nebo Austrálie, ať už jsem jezdil se Sárou Vaughan nebo s Mahavishnu...“ Takže on si toho pódiového vystupování užil... Říkal, že to je hrozně statický – sedět za piánem: „Voni se tam vodvazují a já...!“ Tak si nechal udělat ty klávesy na kšandu. Pak to všichni kopirovali, ale nápad to byl jeho. A potom zase říkal: „Teď je najednou móda takovejch mladejch hopsáčů, co skáčou po pódiu a mají dětský hlásky“ – to letěla taková móda – „mám já dělat ze sebe takovýho šaška?!“ Takže on si tuhle éru odbyl a nechce se už tímhle způsobem prezentovat. No ale ve studiu pořád něco píše a vymějšlí... až mu to mají doma za zlé, že je s nima málo. No je fajn, volá mi tak každých deset dnů. My nepíšeme, oba nenávidíme psaní, takže takhle si povídáme o všem, co se děje.

Já: *Tento tvůj byt, ve kterém právě sedíme, je proslulý tím, že v něm též seděla většina z té škály světových jazzmanů, kteří zavítali v minulých letech do Prahy. Mohla bys uvést alespoň několik jmen?*

VP: No hlavně Willis Conover se svoji paní. Ten pro jazz a hlavně pro Evropu udělal maximum prostřednictvím Voice Of America. Ti byli u nás několikrát. Velice šťastní též byli, když jsme je navštívili. My jsme jezdili přes New York do Bostonu za Honzou, tak jsme u nich přespávali... dokonce i s kocourkem Pusínkem. Oni měli kočičky a říkali: „Jste zvaní i s kocourkem...“ byli roztomilí. Pak tady byl třeba Ted Curson – trumpetista, co ho zapoměli vyzvednout na letišti. Honza pro něj jel a že neměl kde spát, zůstal u nás. Od Armstonga tady bylo asi pět lidí – pozvala jsem je na oběd – oni si toho hrozně považují, když jdou do rodiny! No a pak tady byli lidi z těch různých malejch partií. No jak říkával pan Suchý, že když tady byl Duke Ellington se svým bigbandem, že je Hammerovi nemůžou pozvat, protože mají malej byt. Taky jim Honza dělal průvodce po Praze. I v Lucerně mu dělal tlumočnicka a ochránce, protože tam byl strašnej nával. Taky hrozně milí lidi byli Cleo Laine a Johnny Dankworth. První, co bylo, že jsme si obě s Cleo lehly na podlahu a předváděly si, jaký máme cviky na břicho. Mám od nich krásný desky s věnováním... A kdo ještě - to bych si musela vzpomenout... já se teď nemám s kým poradit... děti byly tenkrát malý a Honza není.

Já: *Vlastičko, blížíme se k závěru a tím pádem přichází na řadu další obligátní otázka, kterou kladu každému na závěr: Máš nějaké poselství, výzvu či prohlášení, které bys chtěla sdělit světu ať už jazzovému nebo všeskerému?*

VP: No já bych jediné mohla říct, že bych chtěla lidem dávat radost, a aby oni byli šťastní třeba z toho, že my jim tam hraje ze srdce absolutně s láskou a takovým štěstím. A když ti lidé pak přijdou a řeknou, že za ten večer prožili opravdu ten pocit štěstí, tak jsem spokojená.

Já: *Čili „I want To Be Happy“ and very fast. Vlastičko, děkuji ti za rozhovor.*

Vít Fiala

*Atelier
Paganini*

Španělská 6, Praha 2
tel./fax: (02) 22 25 20 78
tel.: 0603 410 773

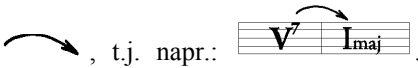
- **housle, violy, cella, kontrabasy**
výběr mistrovských nástrojů a smyčců
- **dechové nástroje**
použité i nové
- **klasické kytary**
mistrovské i studentské
- **příslušenství, výkup, servis**
- **konzultační a poradenská činnost**

JAZZOVÁ HARMÓNIA MATÚŠA JAKABČICA

III. Sekundárne dominanty (v durovej tónine)

Dnes pribudne do nášho šatníka ďalšie oblečenie. Po prvýkrát opustíme bezpečné vody doškálnych akordov; stále však ostaneme v tónine (venujeme sa tonálnej harmónii) - aj keď sekundárne dominanty nie sú doškálne (t.j. obsahujú aspoň 1 akordický tón, ktorý nepatrí do danej tóniny), majú v tónine svoju funkciu a k doškálnym akordom majú jednoznačný vzťah.

Pripomeňme, že v durovej tónine sú tieto doškálne akordy: I maj7 - II m7 - III m7 - IV maj7 - V7 - VI m7 - VII m7 b5. Akord I maj7 (tonika) tu má svoju dominantu V7. Skutočnosť, ak sa akord V7 rozvádza do I maj7 sme označili šípkou

Akord V7 môžeme nazvať aj primárnou dominantou, čím zdôrazňujeme skutočnosť, že V7 je doškálny akord a je to dominanta k I. stupňu.

Tak, ako I maj7 má svoju dominantu - dominantný septakord, ktorého základný tón leží o čistou kvintu vyššie od základného tónu I maj7, tak aj ostatné doškálne akordy môžu mať svoju dominantu, čo bude dominantný septakord, ktorého základný tón leží o čistou kvintu vyššie od základného tónu daného doškálneho akordu. Okrem tejto skutočnosti budeme od sekundárnej dominanty vyžadovať, aby mala základný tón doškálny - t.j. aby jej základný tón ležal v tónine. Čiže - v tónine C dur: D m7 (II m7) » sekundárna dominanta k II.

stupňu: A7 (označíme V7/II). A7 je dom. septakord, ktorého základný tón je doškálny (je z C dur) a leží o čistou kvintu vyššie od základného tónu II m7, t.j. od tónu D. Ak sa A7 rozvádza do Dm7, tak označíme šípkou:

resp.

b) Analogicky: c)

d) e)

Akord Bm7b5 t.j. VII m7b5 nemá sekundárnu dominantu: dominantný septakord o čistou kvintu vyššie je akord F#7 (na zvýšenom IV stupni), ale 1) F#7 nie je z C dur; 2) akord F#7 sa vyskytuje skôr ako Gb7 a má inú funkciu ako sekundárna dominanta a väčšinou sa rozvádza inde. O tomto si povieme v nasledujúcich kapitolách.

Takže máme v durovej tónine tieto sekundárne dominanty: V7/II; V7/III; V7/IV; V7/V; V7/VI. Majú tieto vlastnosti: 1) sú to dominantné septakordy, ktorých základný tón je o čistou kvintu vyššie od II, III, IV, V alebo VI stupňa; 2) ich základný tón leží v tónine.

Neskôr, keď si povieme niečo o „harmonickom rytme“, uvedieme ďalšiu dôležitú vlastnosť sekundárnych dominant. V tónine Db dur máme tieto sekundárne dominanty: V7/II = Bb7;

V7/III = C7; V7/IV = Db7; V7/V = Eb7;
V7/VII = F7.

V tónine A dur máme:

Ako vždy: pozrite si, ako to vyzerá v ostatných tóninách. Nemá zmysel tu na tomto mieste vypísať všetkých 12 durových tónin, ale odporúčam, aby ste si to doma vypísali sami.

Sekundárne dominanty (v dur)

Tenzie a módy

Pozrime sa teraz, aké majú „naše“ sekundárne dominanty tenzie a módy. (Pamätáte? Základný tón, tercia, kvinta a septima akordu sú akordické tóny; nona, undecima a tercdecima - tenzie) Kvôli jednoduchosti si to predvedieme v C dur a potom to môžeme zovšeobecniť.

V⁷/II A⁷ Budeme postupovať analogicky ako pri doškálnych akordoch: keďže sekundárne dominanty majú svoju

funkciu v danej tónine (cez svoj vzťah k príslušným doškálnym akordom) budeme tenzie vyberať z tejto tóniny. Takže:

V⁷/II A⁷ Použijeme pravidlo o malej nóne = preškrtneme tón D. Použijeme **novú** výnimku z tohoto pravidla: Ak u nejakého dominantného septakordu (teda aj u sekundárnej dominanty) vychádza ten-

zia b13 je možné túto v akorde použiť, ak v ňom nie je použitá 5. Tóny b13 a 5 sa navzájom vylučujú: ak vo voicingu je použitý jeden z nich, druhý nebudeme požívať. Alebo inak: nebudeme požívať vo voicingu tóny b13 a 5 súčasne.

Takže máme:

(5 a b13 tvoria spomínanú dvojicu,

V⁷/II mixo b13

preto svorka)

Akordy sme (analogicky ako u doškálnych akordov) usporiadali vertikálne podľa tónových výšok. Dostali sme stupnicu, ktorá sa od mixolydickej líši jediným tónom - miesto tónu 13 (6) má b13 (b6). Preto ju nazývame mixolydickej b13, alebo skrátene mixo b13. Všimnite si, že vyššie uvedená stupnica (A mixo b13) je obratom Dmoll melodickéj, čiže jej módom. A7 - sekundárna dominantka k Dm7; A mixo b13 = mód Dmoll melodickéj. Analogicky budeme postupovať u ostatných sekundárnych dominant. Dostaneme:

B⁷ (V⁷/III) mixo b13/b9

(Výnimka z I kap. u dom. septakordov s malou nónou tenzia b9 prípustná)
B7 - sekundárna dominantka k Em7
B mixo b13/b9 - mód (obrat) E moll harmonickej

Keď toto zovšeobecníme:

sek.dom	mód	tenzie
V7/II	mixo b13	9, b13
V7/III	mixo b13/b9	b9, b13
V7/IV	mixo	9, 13
V7/V	mixo	9, 13
V7/VI	mixo b13/b9	b9, b13

Na tomto mieste by som chcel poznamenať, že toto nie sú jediné možnosti módov a tenzií pre sekundárne dominanty. Existujú aj alternatívne možnosti, o ktorých si povieme neskôr. Uvedené módy, resp. tenzie však predstavujú základ - sú to módy, ktoré, majú najbližšie k danej durovej tónine a zároveň zodpovedajú sekundárnym dominantám.

Jednu alternatívu si uvedieme hneď teraz, pretože sa používa možno častejšie ako tu uvedený základný mód. Je to mixo b13/b9 pre akord V7/II. V tónine C dur je to:

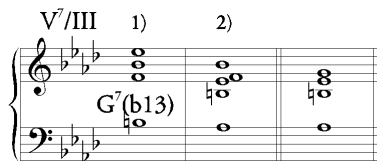
V tomto prípade treba túto sku-

točnosť uviesť aj do značky čiže A7(b9).

Ako príklad si teraz uvedieme módy pre sekundárne dominanty v Bb dur:

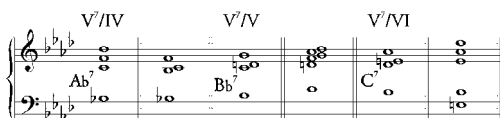
Samozrejme, že tieto vedomosti môžeme využiť aj pri voicingoch. Napríklad v tónine Ab dur:

Poznámka. Keďže b13 a 5 sa navzájom vylučujú, je dobré uviesť v značke b13, ak máme na mysli voicing s b13.

1) Ak je v tónovom rade (v móde) tenzia b9, môžeme použiť aj #9 a naopak. Čiže tenzie #9 a b9 sa môžu vyskytovať súčasne, či už v móde, alebo vo voicin-gu.

2) Niekedy používame enharmonickú zámenu: v tomto prípade sme miesto tónu A# použili tón Bb (de facto sme napísali b10 miesto #9). Robíme to napriek tomu, že teoreticky to nie je správne. Avšak chápeme to ako #9.

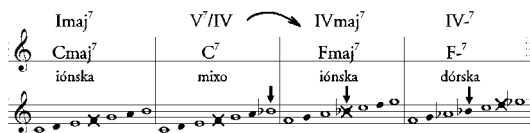

Sekundárne dominanty (ako aj niek-toré iné harmonické funkcie) nám môžu ovplyvniť výber tenzií a módov u doškálnych akordov. (Nakoľko, ako sme už spomínali v I. kapitole, akordy nechápeme izolovane, ale vždy v kon-texte danej harmónie.)

Na tomto mieste spomenieme 2 prípady:

1) Ak akordu IV maj predchádza V7/IV a/alebo za ním nasleduje nejaký z akor-dov IV - (IVm7, IVm6, IVmmaj...), alebo jeho zástupca, tak k akordu IV maj bude patriť jónska (miesto lydickéj). Dôvod: IV jónska obsahuje tón b7 danej durovej tóniny, ktorý obsahujú módy, patriace k V7/IV a k akordom IV m.

Príklad: (v C dur)

(O akordoch typu IV si povieme neskôr)

2) Ak akordu III m7 predchádza V7/III, bude akordu III m7 lepšie vyhovovať aiolská ako frygická. (z tých istých dôvodov ako v bode 1.)

Príklad: (v C dur)

No, už sa to začína dost' rozrastať, takže ne dnes asi dost'. Nezabudnite! Toto sú stále ešte základy a viete, ako je to s domom, ktorý sa postaví na zlých základoch!

Nabudúce by sme si mohli spraviť rozbor nejakej pesničky. Keep swingin'

Matúš Jakobčič

GALERIE SLAVNÝCH

ANITA O'DAY

ANITA O'DAY

(* 18. 12. 1919, vocal)

Její jméno se poprvé objevuje v oblasti „show-businessu“ až někdy v roce 1939. Jako dvacetiletá vystupuje Anita s bandem Maxe Milleta v Off Beat Clubu Chicaga. Ještě téhož roku se celá kapela přesunula na 52. ulici do klubu Three Deuces. V roce 1941 nastupuje Anita do kapely Gene Krupy, s níž úspěšně spolupracuje celé dva roky. V dalších letech zpívá s takovými esy jako např.: Woody Herman nebo Stan Kenton. V roce 1945 se vrací zpátky k Gene Krupovi. Koncem čtyřicátých let zkouší Anita sólovou dráhu ale bez valného úspěchu. Zlomovým rokem v její kariéře je rok 1958, kdy vystoupila s ohromným úspěchem na Newport Jazz Festivalu. Během 60. let natočila nepřehledné množství skvělých desek a podnikla několik zájezdů do Evropy a do Japonska. Hrála také v mnoha filmech –

nejznámější je průřez Newport Jazz Festivalu 1958: „Jazz On a Summer's Day“.

Doporučená diskografie:

- Anita O'Day – Pick Yourself Up (517 329 Verve)
- Roy Eldridge With The Gene Krupa Orchestra Featuring Anita O'Day – Uptown (466 310 – 1 CBS Jazz Masterpieces)
- Gene Krupa Big Band – Drummer Man (827 843 – 1 Verve)
- Anita O'Day – All The Sad Young Men (517 065 – 2 Verve)
- Anita O'Day – Cal Tjader: Time for 2 (559 808 – 2 Verve)
- Anita O'Day With The Three Sounds (527 653 – 2 Verve)
- Anita O'Day With The Oscar Peterson Quartet (697 042 StereoPlay Verve)

JAZZOVÝ KVÍZ

Jelikož je toto číslo JAMu věnováno vokalistkám a vokalistům, nebude ani téma dnešního kvízu výjimkou. V galerii slavných jsme si povídali o Anitě O'Day a právě její album *Time For 2* s Caleem Tjaderem je připraveno pro vylosovaného autora správných odpovědí.

Ještě se ale vraťme k minulému kvízu. Správné odpovědi byly: 1a), 2b), 3c), 4b). V páté, nesoutěžní otázce jsme nechali na vás, které tři nejoblíbenější pianisty zvolíte. V této minianketě se na předních místech umístili Oscar Peterson, Bill Evans, Brad Mehldau, John Taylor, Daxe Brubeck, McCoy Tyner a v jednom případě také autor tohoto kvízu (a všech předešlých) Najponk. Vylosován byl pan František Pešek z Bojkovic, kterému blahopřejeme a posíláme CD *Relaxin' With The Miles Davis Quintet*.

1) Za kterého slavného jazzmana byla provdána Ella Fitzgerald?

- a) Jelly Roll Morton
- b) Ray Brown
- c) Miles Davis

2) S orchestrem Counta Basieho občas působilo vynikající vokální těleso. Které to bylo?

- a) The Beach Boys
- b) The Supremes
- c) Lambert, Hendricks, Ross

3) Kterou jazzovou zpěvačku proslavil song *What a Difference a Day Made*?

- a) Dinah Washington
- b) Nancy Wilson
- c) Carmen McRae

4) Kdo byl vokálním partnerem Anity O'Day v kapele Gene Krupy?

- a) Billy Eckstine
- b) Roy Eldridge
- c) Tom Jones

5) V kterém roce sklídila velký úspěch Anita O'Day na Newport Jazz festivalu?

- a) 1957
- b) 1958
- c) 1960

LETNÍ JAZZOVÁ DÍLNA PRAHA 2000

Česká jazzová společnost pořádala v termínu 20. – 29. července III. ročník letní jazzové dílny. Pod vedením našich i zahraničních lektorů mohli studenti během týdenního intenzivního kurzu navštěvovat kromě nástrojové výuky také ansámblové třídy a zúčastnili se seminářů o kompozici, aranžování, improvizaci a dějinách jazzu.

Lektorský sbor pracoval letos v tomto složení:

Christian Rover (Německo)	kytara
Piotr Baron (Polsko)	saxofon
Matuš Jakabčič (Slovensko)	jazzová teorie, kytara
Miriam Bayle (Slovensko)	zpěv
František Tomšíček	trubka
Stanislav Mácha	piano
Najponk	piano
František Kop	saxofon
Tomáš Křemenák	flétna
Martin Lehký	baskytara
Robert Balzar	kontrabas
Jaromír Honzák	kontrabas
Martin Šulc	bicí
Jiří Slaviček	bicí

Během dílny měli její účastníci možnost využít slev vstupného v Jazzklubu v Železné, Aghartě, U malého Glenu a v klubu U Staré paní. Protože se dílna konala právě v době uzávěrky JAMu, podrobnější informaci o jejím průběhu přineseme v příštím čísle.

CENÍK INZERCE:

Pro členy ČJS do 250 znaků.....	zdarma
Pro ostatní do 250 znaků.....	150,- Kč
1/4 strany.....	300,- Kč
1/2 strany.....	600,- Kč
celá strana.....	1 200,- Kč
přední a zadní strana.....	1 800,- Kč

Inzeráty zasílejte na adresu:

Česká jazzová společnost, U družstva Ideál 6, 140 21 Praha 4,
faxujte na č.: 612 11 890, nebo použijte e-mail: jazz.spol@post.cz.

Finanční vyrovnání zasílejte na účet č.: 72 136-011/0100

KDO JE MIRIAM BAYLE?

aneb pokus o blindfold test

Tenhle blindfold test se zvrhnul. Ne, že by mě Miriam převálcovala proti mé vůli, ale nakonec jsem zjistila, že se o ni mnohem víc dozvím, když ji nechám mluvit o hudbě, která ji opravdu přirostla k srdci, než o té, kterou vyberu sama. Nakonec se z toho vylíhl poznávací rozhovor. Ona je totiž v Praze úplně nová. Je jí čtyřicet, je z Liptovského Mikuláše a do Prahy zamířila v lednu úplně na blind (takový na blind test). Měla jen kde bydlet a představu, že bude zpívat jazz. Stojí za to se přesvědčit na vlastní kůži, jak se jí ta představa plní. Miriam má temný suchý hlas, z něž mrazí sexappeal, a spoléhá, myslím, více na sílu hudby a své osobnosti, než na nějaké jazzové finesy. Je přírodně muzikální a ve spojení s vynikajícím pianovým doprovodem Vojtěcha Eckerta dokáže vytvořit příjemně silnou atmosféru. Zatím zpívá standardy, ale bůhví, kam se její cesta bude ubírat dál.

1. DEŽO URSÍNÝ

Dežo Ursíny: Nevím si nič vymysliet' z CD Ten Istý Tanec (Arta, 1992)

Dežo Ursíny. Mám akurát jeho posledné cédéčko Príbeh. A tá muzika sa mi strašne páči. Aj tie texty. Aj keď ja texty v muzike moc nevnímam, hlavne vnímam muziku. Nevím presne, v ktorom roku to bolo, ale keď Jana Koubková robila Vokalýzu, pozvala ma na ňu a stalo sa, že sme hrali pred Ursínym. To

som ho videla prvý krát a naposledy naživo.

A měla jsi ze slovenské hudby něco ráda, když jsi třeba byla menší?

Strašne sa mi páčila Marika Gombitová. Jej platňu *Dievča do dažďa* úplne milujem.

**2. CASSANDRA WILSON
Kern, Mercer: I m Old Fashioned z CD Blue Skies (JMT, 1988)**

Cassandra Wilson. Napadlo ma, že má veľa spoločného so Sarah Vaughan. Ale túto nahrávku nepoznám.

To je ešte z doby, kdy zpívala standardy ve stopách Betty Carter.

Úplne ma chytilo, ako spieva Harvest Moon. Aj som si to stiahla a hrala som si to na klavíri a spievala som to na vernisážach. Tá skladba ma strašne zasiahla. Mne sa na Cassandre páči, že to z nej cítiš. Je mi v podstate jedno, či improvizuje, či nie... ten samotný hlas, ktorý z nej ide, ma pocitovo zasahuje. To je pre mňa najdôležitejšie. Tá to tam má.

**3. PATRICIA BARBER
Sonny Bono: The Beat Goes On z CD Companion (Blue Note 1999)**

Analýza, analýza... ten štýl hudby sa mi veľmi páči, ak je pod tým stále ten istý groove, pokiaľ sa tam teda niečo deje. Jej hlas som počula prvýkrát a moc ma

nezasiahol. Nevieš, či poznáš Me chell Ndegeocello, tá je čierna, a z jej zpievu to cítim viacej, tiež je to na jeden groove... Počkaj, ja ti to pustím! **(poslucháme Ndegeocello)** Predtým som počúvala Ellu Fitzgerald, Billie Holiday, Sarah Vaughan, Cassandru Wilson... ale naposledy som objavila Rachele Farrell, to je fantastická zpievačka, černoška, z tej som úplne ulietla. Čo sa týka rytmického a harmonického cítenia... Ona má strašne veľký m*d. To tam napíš. Nevieš odkiaľ jej to ide, ale asi odtiaľ (čtenár si domyslí).

4. NINA SIMONE

S.J.Hawkins: I Put A Spell On You z CD I Put A Spell On You (Philips, 1965; reedice Mercury, 1990)

Ninu Simone mám rada. Tiež má ten... Ťažko ti to budem nejako analyzovať. Ja si to pustím a nejakým zposobom ma to zasiahne, dokážem pri tom plakať, dokážem sa smiať, ale nedokážem ti to slovami vypovedať. Mohla by som ti analyzovať, aké tam hrajú akordy, ale necítim to za potrebu. Je to úžasné, ako ona hrá na piano.

Hraješ na niečo?

Na piano. Občas to skúsím, začnem set tak, že sa sama doprevádzam, ale že by som hrala celý večer, to nie.

5. STING

Gershwin, Gershwin: It Ain't Necessarily So z CD Joe Henderson: Porgy And Bess (Verve, 1997)

Sting by mal natočiť jazzové cédéčko. Ako on cíti jazz a jak frázuje... i keď

zpieva tie svoje veci. Poznáš, ako spieva My One And Only Love? To ti pustím. A na svojom poslednom CD Brand New Day má How Insensitive. On ma taky ten... rajc.

Já nevím, tady frázuje tak fantasticky, je to tak jednoduché?

A čo si ty myslíš? O tom netreba viac diskutovať. Buď to tam niekto má lebo nemá. Mňa strašne mrzí, že som nestihla naživo na koncerte Evu Olmerovú. Že sme sa nikdy osobne nestretli. Mám rada platňu Vítr Rváč, ktorú robila s Kocábom. Nemám toho moc nahrané, ale to, čo mám... to je úplne jedno, tie názvy... ona bola fantastická.

Řekni mi něco o sobě. Jak ses dostala k hudbě?

Keď som mala päťnásť šesťnásť rokov, tak sme si s Vilom Dočolomanským, ktorý je teraz divadelný režisér, založili kapelu Sentiment Band. Jej slozenie bolo klavír, fagot, husle a spev. Bolo to zaujímavé, malo to krásny zvuk, robili sme vlastné pesničky. Vtedy sme sa zoznámili s Janou Koubkovou, občas hrala na Slovensku a bola pre nás taká jazzová maminka. Posielala mi noty, bola strašne fajn a pomáhala mi. Po nejakých dvoch rokoch sa to rozpadlo a ja som šla na Pedagogickú fakultu do Prešova. Tam som začala spievať s už profesionálnejšími muzikantmi, čisto jazz. Chodievali sme do Piešťan a do Bratislavy, do jazzklubov. Keď som skončila školu, išla som spievať na loď do Fínska, na dvakrát mesiac a pol.

Spievala som úplne všetko, nielen jazz, ale pop, rockenroly, hudbu pre tanec. Bol to úlet, viacmenej pre peniaze, výborná škola, ale viac už tam nechcem. Mesiac a pol každý večer šesť hodín v kuse spievať, kopírovať Tinu Turner a tak, vrieskať, ísť naplno, to je náročné na hlasivky i na psychiku. Medzitým som mala nejaké festivaly a tak. Potom už prišlo rozhodnutie ísť do Prahy.

A keď zpíváš s Vojtěchem Eckertem v různých sestavách. Jak jste se seznámili?

Poznala som ho pred sedmymi rokmi v Mikuláši, keď tam hrál. Potom sme sa videli v Bratislave, keď tam bol so Sandy Lomax a potom sedem rokov nič. A keď som prišla do Prahy a nikoho som tu nepoznala, chodila som po kluboch a žobrala som, či si môžem zaspievať... asi po mesiaci som mu zavolala, či nepotrebuje spevačku. Strašne mi pomohol.

Co ti přináší noční jazzový život?

Krásné chvíle na pódiu, kedy si zahráme s muzikantami, kedy sa spolu scítíme a vznikajú úžasné veci. Najviac ma priťahuje, že žiadna skladba nikdy nie je zaspievaná rovnako. Vždy sa nejakým spôsobom vyvíja, vznikajú krásne momenty a každý muzikant v tom má svoje palce. V jazze nejde o to, aby sa niekto cítil ako šéf, keď sóluje... muzika je celkovo o tom, aby vznikala spoločne na mieste, aby každý do toho dal niečo svoje. To je úplne úžasné. Ale nočný život prináša i tie ostatne veci... žijem

Miriam Bayle

väčšinou v noci a stáva sa, že celý deň prespím, pretože niesom schopná fungovať. To k tomu patrí. Ja to neriešim.

Jak vlastně vidíš jazzový zpěv?

Kedysi som sa snažila vela improvizovať a robiť všetko zložito. Čím ďalej, tým viac prichádzam na to, že muzika je najkrajšia vtedy, keď je úplne jednoduchá. Napríklad... zas ti niečo pustím, aj keď si mala skôr púšťať ty. Určite poznáš Dianu Krall. Videla som ju na videu, žiaľ nie na živo. Posobí na mňa strašne chladne, ako sedí za tým pianom, nič nedáva v tvári ani telom najavo... ja som si ju predstavovala úplne inak. Bola som uchvátená a myslela som si, že je to černoška. A ona spieva s chladnou tvárou a z očí jej ide

až taká nenávisť, či čo to je. Ale ten hlas, čo z nej ide, je nádherný. Spieva jednoducho, nič nehrá, nepotrebuje sa predvádzať. Cítiš v tom kľud. A jak hraje na piano, tak to je strašné! Pustím ti Boulevard Of Broken Dreams z cédéčka, čo venovala Nat King Coleovi.

*... ješťe došlo na Taniu Mariu a...
Co to je buharské trio Bojura?*

Bola som na troch kurzoch Idy Kellarovej a spievala som v tom jej medzinárodnom ženskom sbore Pogoro. V rámci toho prebehol v Bystrom kurz, kde bolo asi päťdesiat žiačok a učila tam jedna lektorka z Afriky, jedna z Iránu, zo Španielska, Ida, Věra Bílá... vznikol z toho nádherný koncert. A tieto tri Bulharky tam učili tiež.

Co tě Ida Kellarová hlavně naučila?

Íst' viac do hĺbky v tom, čo robím. Byť pravdivá sama k sebe. A nejde len o spev. Robili sme všelijaké psychofyzické cvičenia, ktoré sa prepájali so spevom.

Musím upřímně říct, že v dokumentu Igora Chauna o kurzu Idy Kellarové, mě některá ta cvičení vyděsila. Budit v sobě emoce tak, že si představím, že mi umřela máma, napíšu jí dopis a přečtu ho před ostatními... to bych nikdy neabsolvovala. Snad jen, kdybych byla herečka a potřebovala to k profesi. Není to hra na něco? Není to perverzní?

Nie je. To je súčasť tých cvičení. Keď zažívaš veľké emócie, viac sa otvoríš a otvára sa ti hlas. Tak to je. Už by som do

toho asi nešla, ale bola som v období, kedy ma to moc obohatilo v speve, aj v osobnom živote. To je všetko prepojené.

Zpívala jsi někdy i jinou lidovou hudbu, než cikánskou? Třeba slovenskou?

Moja mama mala folklórny súbor Ďumbier v Liptovskom Mikuláši. Keď bola mladá, krásne hrala na husle a krásne spievala a ja som v tom vyrastala. Potom mala problémy so sluchom a musela toho nechať, čo je škoda. Na výške som spievala päť rokov v zbere a tam sme robili všelijaké úpravy ľudoviek...

A proč vlastně děláš jazz?

Dáva mi to veľa slobody, nezáväzuje ma to, môžem si s tým robiť, čo chcem. Cítim to tak. A samozrejme počúvam i vážnu muziku, milujem Mahlera, Rachmaninova a tak.

Objevila jsi v Praze nějakou hudbu, která by tě opravdu chytila?

Teraz som bola na Scofieldovi, tak to ma dostalo. Bola som na Ide Kellarovej a jej kapele Romano Rat. V jazzkluboch... možná že málo chodím. Sú tu výborní muzikanti, ale nič, čo by ma omráčilo, som nestretla. Škoda, že tá Olmerová zomrela, tá by ma dostala určite.

ÚŘEDNÍ HODINY KANCELÁŘE ČJS:

úterý 9:30 – 12:00

pátek 9:00 – 12:00

NÁRODNÍ DŮM NA VINOHRADĚCH
3. FESTIVAL SWINGOVÉ HUDBY
1.- 3. 11. 2000

1. listopadu

SWING REVIVAL BAND A. Šilhavého, host Miriam Bayle (Slovensko)

STEAMBOAT STOMPERS J. Kadluse, host Pat Klipp (USA)

PETR KOŘÍNEK JAZZ ORCHESTRA - Pozdrav Jaroslavu Ježkovi.

SWING BAND F. Havlíka a **BOHEMIA BIG BAND** B. Volfá,
 dvojkonzert věnovaný Vladimíru Žižkovi, legendárnímu hráči na bicí,
 hosté: J. Žižka - bicí, S. Čech - tenorsaxofon (Rakousko), K. Hála - zpěv

2. listopadu

J.J.JAZZMEN J. Jiruchy, host Gunhild Carling - trubka (Švédsko)

METROPOLITAN JAZZBAND J. Krajníka s J. Vrbovou a E. Svobodovou
ONDŘEJ HAVELKA, jeho **MELODY MAKERS** + **SESTRY HAVELKOVY**
GUSTAV BROM BIG BAND se svými sólisty, diriguje V. Valovič

3. listopadu

PRETISSIMO - vokální soubor (sólisté BIG BANDU Českého rozhlasu)

VLADO VIZÁR JAZZ QUINTET (Slovensko), host Elly Wright (Rakousko)

US ARMY EUROPE BAND AND CHORUS (posádka Heidelberg)

ALL STARS BIG BAND V. Kozla - k jeho 60. narozeninám přijdou zazpívat
 J. Zelenková, E. Pilarová, V. Průchová, V. a A. Gondolánovi, K. Hála a další

Začátek programu vždy v 19:00 hodin

Průvodní slovo Aleš Benda

*FESTIVAL JE USPOŘÁDÁN S PŘÍSPĚNÍM MĚSTSKÉ ČÁSTI PRAHA 2
 NA FESTIVAL VOLNĚ NAVAŽUJE SWINGOVÝ BÁL, KTERÝ SE KONÁ
 10.11.2000*

Vstupenky 200,-, 150,- a 100,- Kč. abonentní vstupenka 450,- a 390,- Kč
 v pokladně Národního domu na Vinohradech, nám. Míru 9, Praha 2,
 tel. 215 96 221

Změna programu vyhrazena

Prodám baryton saxofon Amati

rozsah do A, stáří 1 rok, málo užívaný.

+ barytonovou hubici DUKOFF D7

Radim Hanousek, tel: 05/41321276, kl. 253 (zaměstnání), 05/792353

ČESKÁ JAZZOVÁ SPOLEČNOST POŘÁDÁ

3. ročník soutěže mladých jazzových kapel

JUNIOR JAZZ 2000

26. – 27. 10. 2000

PODMINKY SOUTĚŽE: Zájemci zašlou na adresu České jazzové společnosti audiokazetu s nahrávkou, obsahující tři skladby rozdílného charakteru (tempa, nálady), z nichž alespoň jedna bude jazzový standard nebo be-bop.

Žádný člen kapely nesmí do 27. 10. 2000 překročit věk 30 let.

Nahrávka musí být odeslána nejpozději dne 15. 9. 2000 (razítko pošty).

Odborná porota složená z předních jazzmanů vybere pět kapel do finále, které proběhne v rámci „JAZZ & BLUES FESTIVAL“ Ústí nad Labem.

Finalisti budou vyzooměni písemně do 5. 10. 2000.

Ve finále soutěže budou uděleny následující ceny:

- **NEJLEPŠÍ KAPELA** (cena dotovaná částkou 20.000,- Kč)
- **NEJLEPŠÍ SÓLISTA** (5.000,- Kč)
- **NEJLEPŠÍ PŮVODNÍ SKLADBA** (5.000,- Kč)

ČJS poskytuje finalistům zdarma ubytování a hradí cenu pohonných hmot pro jedno auto.

JAZZ NA OBRAZOVCE

(ČT 2)

• 1.8. kolem 23.hod.	Verve: 50.výročí (2/2)
• 6.8.	Svět jazzu 7 - Globální vize - závěrečná část sedmidílného cyklu + Jimi Hendrix Experience
• 15.8. kolem 23.hod.	Count Basie (premiérový fr. portrét)
• 22.8. kolem 23.hod.	Dexter Gordon (dánský dokument)
• 29.8. kolem 23.hod.	John McLaughlin Trio (v Antibes)
• 12.9. kolem 23.hod.	Burt Bacharach
• 14.9. po půlnoci	Caetano Veloso

Chystá se:

- Dokumentární kanadský triptych **Jazzový klavír** (dvojportréty)
- Dvoudílný portrét **Elly Fitzgerald**
- Portréty - **James Carter** a **Courtney Pine**
- Cyklus amerických koncertů **Club Date**.

!!! VELMI DŮLEŽITÉ !!!

Jak jsme již zdůrazňovali na začátku roku, při platbě členských příspěvků je nutné jako variabilní symbol uvést **rodné číslo plátce!!!** Česká pošta si tak sice ušetřila námahu s doručováním jednoho dílu složenky, ale nám tím starosti přidělala. Rodné číslo se tak totiž stává jediným údajem, podle kterého můžeme identifikovat došlou platbu. Většina vás, platících členů ČJS na tyto změny zareagovala a někteří svá rodná čísla pro ověření zaslali, za což děkujeme. Stále však máme několik plateb, jejichž odesílatele nemůžeme určit.

Žádáme proto naléhavě majitele následujících rodných čísel, aby se přihlásili (telefonicky, poštou, faxem, e-mailem) a my mohli jejich platbu zaregistrovat.

Také přišlo několik plateb bez rodného čísla jako variabilního symbolu. Prosíme naléhavě ty, kteří tak učinili, aby nám zaslali fotokopii ústřížku složenky. Je to jediný způsob, jak takovou platbu ověřit. Omluvte prosím tyto komplikace, jejichž příčinou je změna platebního systému České pošty.

Anonymní rodná čísla:

690412/5767
790803/3411
780610/0005
715118/9380
431221/455
270510/104
390507/081
470403/179
730310/4853
800925/1492
755706/1897
450516/450
390822/044
460129/038
650514/2127
796125/0275
310724/001
760825/3829
681205/1587
800607/5889
800607/3889
721009/2329
670503/1432
791020/7624
811109/0163
750224/4211

AghaRTA PRAGUE JAZZ FESTIVAL

BILLY COBHAM & NORHT BY NORTHWEST

12.10. Praha, Lucerna Music Bar, 21:00 hod

Billy Cobham - drums;
Scott Stroman - trombon, vocals;
Cennet Jonssen - soprano sax;
Jacob Karlzon - piano, Fender piano;
Johannes Lundberg - bass

FRONT PAGE

1.11. Praha, Lucerna Music Bar, 21:00 hod

Birelli Lagrene - guitar;
Dominique Di Piazza - bass;
Dennis Chambers - drums

Pozvánka do Slánského jazzklubu

• **V.V. Trio 1. září 2000**

Jazzové standardy v obsazení dvě kytary a kontrabas, trio vede Jakub Hlobil.
Koncert se koná v Restaurantu 89.

• **Ivan Myslikovjan - Blue Birds 22. září 2000**

Nová skupina našeho předního saxofonisty spolu s rytmikou rockové skupiny King Size. Kapela se představí v programu nazvaném podle Ivanova posledního CD Sax Horoscope. Jako předskupina vystoupí slánští Trilobeat.

• **34. Slánské jazzové dny 2000 17. - 19.11. 2000**

J.J. Jazzmen, Pavel Jakub Ryba, Petr Kořínek Jazz Orchestra,
Michal Prokop a přátelé, Peter Lipa And Band, Big Band Trumpets, D.C.Band,
František Kop Quartet, Pražský swingový orchestr, Blue Condition Blues Band,
Irena Budweiserová a jiní.

Jazzová sekce v čase a nečase 1971-1987

Čtyřsetstránkovou knihu *Vladimíra Kouřila „Jazzová sekce v čase a nečase 1971-1987“* vydalo pražské nakladatelství Torst. Je to kronika organizace, která po celou dobu své činnosti byla nepohodlná panujícímu režimu, což vyvrcholilo v roce 1987 zatčením a uvězněním jejího vedení. Činnost Jazzové sekce pak částečně převzala organizace Unijazz, zaměřená na multižánrové a alternativní kulturní aktivity.

Mezi dvě části 77stránkového historického přehledu jsou umístěny kapitoly, podávající zhuštěně obsah neuvěřitelného množství periodických i neperiodických tiskových materiálů vydaných Jazzovou sekcí, které si kromě jazzu všímaly i rocku, alternativní i vážné hudby, výtvarného umění a literatury (mj. L.Vrkočová: *Hudba terezínské ghetta*, J. Kladiva: *E. F. Burian*, F. Nietzsche: *Richard Wagner ad.*)

Jazzová konference

Ve dnech 6. – 9. června 2000 se v Praze v Jazzclubu v Železné a v Muzeu populární hudby uskutečnila Mezinárodní jazzová konference na téma „**Jazz v Evropě po druhé světové válce**“. Konferenci pořádal pod záštitou České společnosti pro hudební vědu Jaroslav Pašmík, student pátého ročníku oboru muzikologie na FFUK. Hlavním hostem konference byl Dr. Barry Kernfeld (USA), editor prestižního hudebního slovníku *The New Grove Dictionary Of Jazz*. Dále přijeli muzikologové z Velké Británie, Kanady, USA, Ruska, Německa, Rakouska, Itálie, Polska, Holandska, Bulharska, Rumunska, Slovenska a České republiky. Spolu s konferencí se uskutečnil také jazzový festival.

Podrobnější informace o tomto projektu najdete na internetové adrese:
www.ff.cuni.cz/~jarmila/Asociace/spolecnost.html.

JAM

Zpravodaj ČJS

Rediguje: Petr Dvorský

Redakční rada: Vít Fiala, Petra Konrádová, František Kop

Jazyková úprava: Mgr. Hana Nedbalová.

Do čísla přispěli: Barbora Kuchtová, David Dorůžka, Vít Fiala
Matúš Jakabčic, Jan Knop, Petra Konrádová,

Adresa: Česká jazzová společnost

U družstva Ideál 6, 140 21 Praha 4

tel/fax: 02-612 11 890, email: jazz.spol@post.cz

Grafické zpracování: Petr Dvorský

Tisk: Print Production

Podávání novinových zásilek povolila Česká pošta, s.p., odštěpný závod Praha
č. j.: nov 6412/98 ze dne 26.6.1998